

Fotografiet 22), der af Telegrafexpeditionen i 1860 blev kaldet „Fox Bay“, og som antages er de gamle Nordboeres Skjaldsbudir. Denne Halvø er bekendt som Fjndstedet for det af Gieseeke først fundne og efter ham opkaldte Mineral Gieseekit. Det findes i temmelig betydelig Mængde i løse Forfyrblokke, der findes spredte rundt om Bugten, og synes ikke at hidvære fra selve det Sted, hvor de nu findes, hvad der fremgaar af at Blokkene dels ere stærkt afrundede, og af, at det uagtet en temmelig omhyggelig Undersøgelse af de mange Forfyrgange, der findes saavel i Stranden som paa Bratningerne af det 419m. høje Fjeld Ukularusipfakat ikke lykkedes mig at finde denne Forfyr faststaaende. Derimod fandt jeg i 1874 den af Pingel omtalte Varietet, der synes at være Nephelin eller Glæolith, og som ved Forvittring rimeligvis bliver til Gieseekit, i en Gang ved Stranden.

Med dette Sted ansaa jeg denne Egns geologiske Undersøgelse for foreløbig affsluttet; da begge Siderne af Igalikofjordens ydre Del ikke lovede mig et Udbytte, der kunde ækvivalere den derpaa anvendte Tid, og jeg besluttede derfor i den første Halvdel af September, (vi forlode Ukularusik den 29de August) at gjøre en Tur Syd paa, dels for at undersøge et Sted paa Den Sermerfof, hvor det angaves, at der skulde være Kryolith, dels for at undersøge Sjens Forhold her i Nærheden af Kap Farvel og dels for at besøge Lesfermiutfjorden i Anledning af en Bemærkning i en Afhandling i „Journal of the royal geographical society“ for 1873 af en Mr. Major om Zenonernes Reiser. Paa Veien besøgte vi de varme Kilder paa Den Unartof. Disse ere allerede gjentagne Gange beskrevne, og jeg skal derfor kun tilføje et Par Bemærkninger. Sydenden af Den er temmelig høj og klippesuld og gennem hele Dens Længde ser man den faste Klippe stikke frem og igjen i Nordenden at hæve sig noget, vel en 50 Meter over Vandslåden. Støttende sig til denne faste Kjerne og flere Steder skjulende denne, gaar en Række høvede Havstøkke, og paa den Straaming, disse danne, ligge de varme Kilder paa Dens Nordvest-Ende. Foruden disse findes mange kolde Kilder, der i Forhold til Dens Størrelse synes at være en paafaldende stor Mængde Vand. Den største af de varme Kilder er, som bekendt, ved Hjælp af de Sten, der danne Havstøkkene, afrundet, opdæmnet, og maasse ogsaa noget udbygget, saa Vandstanden er ca. $\frac{1}{2}$ Meter. Den anden er næsten fyldt med slimede Alger, og ved denne ligger Grundvolden til en Jordhytte. Temperaturen, der, som Gieseeke iagttog, varierer efter Regnforholdene, kunde jeg ikke maale, da det Thermometer, jeg benyttede til Barometeriagttagelserne, ikke kunde stige saa højt. Barmen i Vandet synes at hidvære fra varm Luft, der stadig bobler op gennem det fine Sand, der bedækker Bunden. Denne Luftart synes, efter et lille Forsøg paa Stedet at dømme, at være Kulfyre. Ved med en tynd Stof at bore Huller i Sandet forøgedes Luftudviklingen i en betydelig Grad. Som Analyserne hos Laube vise; er Vandet næsten frit for faste Bestanddele, og den Kisel og Kalkfinter, der sættes paa Stenene, er ogsaa forholdsvis ubetydelig. Paa Nordenden af Den Sermerfof viste en Grønlander mig det Sted, hvor der skulde findes Kryolith. Det var som sædvanlig et andet hvidt Mineral, her var det Kvarts og Felspath, paa andre Steder har det været Flusspath eller Kalkpath. Det maa her være mig tilladt at indstøde den Bemærkning, at der neppe er nogen Udflugt til, at der kan findes Kryolith andre Steder end ved Svigtat, i det Mindste neppe paa et Sted og i en saadan Mængde, at det kan faae praktisk Betydning; thi naar man fjender Grønlandernes Lokalkundskab og deres i Almindelighed store Interesse og skarpe Blik for Naturgenstandene, er det næsten utænkeligt, at et saa let kjendeligt og efterspurgt Mineral, som Kryolithen er, skulde have kunnet undgaa deres Opmærksomhed. Man maa i Sandhed forbauses over de smaa Kvantiteter af hvide Mineralier, der ikke have undgaaet deres Blik, og over de næsten utilgængelige Steder, hvortil de ofte føre En paa Spørgsmaalet om, hvor de have taget dem. Det synes derfor berettiget at slutte, at, have selv saa ringe Mængder af hvide Mineralier, og det paa saadanne Steder, ikke kunnet undgaa deres skarpe Blik, saa er det heller ikke at vente, at større Kvantiteter paa tilgængelige Steder vil kunne findes.

Efter ved Anlæget Nanortalik at have stiftet Vaad, gif vi ind i Bunden af Fjorden Lesfermiut. Paa Veien passerede vi det smukke, vel henved 1,300 m. høje Fjeld Suikarsuaq, se Tegning XXV, som Major i den ovenfor omtalte Afhandling, hvor han omtaler Zenonernes Reiser, gjetter paa muligen kunde være en udsøkt Vulkan. Denne Gjetning har indlertid viist sig ikke at være heldig; det er et vældigt Granitfjeld, der ved sin Kompakthed adskiller sig fra de andre mere spredte Linder, der danne Bredderne af Fjordens Bund, og deraf det grønlandste Navn Suikarsuaq, der betyder det store, solide, ufløftede (Fjeld). — Medens dette Fjeld altsaa ikke kan afgive noget Bidrag til Spørgsmaalet om disse meget omtalte Reiser, findes der et andet Fjeld, der maasse snarere kan bidrage dertil, det er Kuvinggef, der ligger lige over for Anlæget Nanortalik paa Syd siden af Lesfermiut. Paa Zenonernes Kort findes nemlig et Forbjerg paa Syd siden af Grønland, altsaa i den her omhandlede Egn, der benævnes trin: prom: